

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput VIII. Mater Joanna multos vivos ab horrendis periculis, multosque defunctos à pœnis purgatorii liberat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

Magicaq; artes omnes solvuntur. hæc diabolica opera evertit, dissipavit destruxit. Nulla non Magica devotatio seu fascinatio per illam detegebatur. Nullæ non circæ potiones ac phyltra per Ioannam elidebantur, viribusque privabantur, nullæ non diabolicæ ligaturæ, incantationes, artes, & inventiones Ioannæ viribus ac potentiâ solvebantur, frustrabantur, vincebantur, eviscerabantur.

Ubi igitur læta hæc ac celebris ingentium miraculorum fama Hispaniam pervaserat, omnibus è locis ingens multitudo energum enorum Burgum atq; ad Ioannæ domū, ceu unicam salutis aram domumq; refugii confluit, dumque Christi famulam invifunt continuo in seffores gemini avernales dilabebantur, liberique iam ab Orci tyrannide mortales domos suas incolumes ac læti repetebant. Qui tunc apud Ioannam communiter versabantur, asseverant, tam ingentem eorum numerū fuisse, qui per eam à Dæmonibus liberati salvique evasere, ut si omnia, quæ acta sunt scriptis mandarentur, nullus esset scribendi finis. Præterea fatentur iidem complures ex illis obsessis fuisse inopes, atque à Ioanna domo receptos, D. vero Archi-Episcopum invictum eorum annonam, cibum potumq; filiæ suæ Ioannæ submisisse. Postremo iidem testes addunt, Christi Sponsam Ioannam semper orationi, ieiuniis, rigidisque sui mortificationibus operam dedisse, quo nimirum miseræ Dei creaturas à tyrannide ac oppressione Diaboli in libertatem vindicare posset. Notum illi sat superque erat, quod Christi

Maximus fuit liberatorum ab ea numerus.

Itaque eum sine austeritate vivere.

testimonio, certū quoddam demoniorum genus expelli non possit, nisi in sola oratione ac ieiunio. *Matth. 17. v. 20.*

CAPUT VIII.

Mater Ioanna multos vivos ab horrendis periculis, multosq; defunctos à pœnis Purgatorii liberat.

Communis est Theologorum Scriptorumque nostrorum opinio, quod Christus Servator noster ardentissimā suā oratione, quam in Olivetano horto fudit, tam vivos quam defunctos infinitorum suorum meritorum participes effecerit, ut nimirum eo pacto vivos ab omni malo in præsentī vita, & defunctos, qui in statu gratiæ è vita excessere à pœnis piacularibus liberaret. Nostra Sor. Ionna uti germana Christi Discipula eius vestigiis insticit, nusquam non cum viventibus tum in Domino mortuis auxilium pro sua virili ac possibili ferens. Iam lib. 2. Historiæ huius vidimus Sor. Ioannam in coniugali suo statu diversis magnisque in periculis miraculosè quam plurimos mortalium servasse. Nunc verò in statu viduitatis, plus quam ante charitatis opera in proximorum emolumentum exercuit; quippe quæ gravi iugo coniugii ex soluta, minus quam antehac ab eis exercendis impediretur: ea propter multa etiam in eius viduitate miracula contingere, quorum aliquot hic recensere est animus.

Degebat in hac Burgenfi Urbe Nobilis cuius nomen consulto reticemus, hic gravi oppressus ægritudine, & quidem prorsus eo tempore, quo æternæ suæ salutis cura minimè tange-

tangebatur, hærentemq; lateri concubinam domi suæ alebat tenebatq; Magna indies morbus eius viriumq; deiectio sumebat incrementa, obfistata quoque impænitentia cum periculoso morbo ex æquo inerescebat. Curabant sollicitè medicina Doctores communefacere instantis lethi periculique vicæ ægrotum, quo scilicet, is in tempore ad Christianam exomologesin peragendam dispo-neretur, at surdo fabula, ne in aurem admittere bona suadentium consilia passa. Miserandus profecto imo fatalis, ac diabolicus obstinatorum peccatorum est hic veteranus. Fit nonnunquam, ut miser quispiam ac mediastinus homuncio, dum verbera pluunt, oculos claudat, seque alapis cædi patiat; qui tamen aperire ante oculos, & ne vapularet evitare poterat. Ita pro dolor! complures agunt mortalium. In ultima vitæ linea ludunt, sicque æternæ salutis suæ iacturam faciunt. Vident ultorum iniquitatum divinæ justitiæ gladium super caput vibrari, vident iræ divinæ verber, suæq; æternæ damnationis præssissime imminere, cumque tunc essent oculi ad salutem æternam aperiendi, ad noxas contractas ac scelera sincera contritione confessioneque expianda, nei benignissimi misericordiam totis præcordiis implorandâ, omnibus his oculos claudunt, cæcoque corde ad cæcas inferni tenebras devolvuntur. In eiusmodi luctuoso deplorandoq; statu erat iam dictus Nobilis excecatus. Videbat quidem cursum vitæ suæ finiri, æternitatis incipiendum esse præforibus, nec tamen oculos mentis ape-

Miseranda
cæcitas
mortalium
& salutis
incuria.

rire voluit. At vero infinita Dei bonitas miserta est hominis istius, qui suæ ipsius animæ noluit misereri. Nobilis illa & virtutibus conspicua Domina, cuius in hac historia frequens est mentio, Catharina de Asperilla dicta, ex christiana compassione Ioannam in Carmelitarum templo adiit, amice rogans vellet mater Ioanna pro d. n. fidelissimè ac enixissimè deum deprecari, qui nunc in extrema tegula, & vitæ mortisque ageret confinio, anima vero in tam malo deplorandoque esset statu, ut cum periculo vitæ præsentis æternæ etiam discrimen adierit. Adpromisit Sor. Ioanna amicæ suæ, velle se pro moribundo illo Dominum exorare, statimque ad orationem est conversa. Deinde consurrexit, animo infirmum invisendi; dum vero ecclesiam egrediuntur, continuo Ioanna obtulit, membrisque omnibus obstupescens fracta ac enervis apparuit, sed nihil hæc morata absque timore suis ambobus comitibus, D. videlicet Alphonso ac prædicti Nobili Dominæ innuit, ut eam brachiis sustentatam ad infirmi domum deducerent, quod etiam iidem præstiterunt. Cum igitur D. Alphonso primus in ædes illas introisset dictum est illi, præfatum Nobilem iam vitæ esse functum, ipsemetque conspexit Nobilis illius, perinde ac mortui cuiuslibet faciem opertam, quod intuita etiâ est jâ dicta d. Catharina, uterq; eorum non opinabantur aliud, quam eum nobilem iam fato functum, prout illis fuerat asseveratum. ramulam ergo Christi adunt, aiuntq; Mater, hic porro agendum nihil super-

Dæmones
Ioannam
enervant
adire ob-
stinatum
moribundum
volentem.

*Præsentia
sua seu
moribun-
dum seu
morum
impenni-
entem
vitæ ac
sanitati
restituit.*

est, Nobilis quippe hic iam obiit. At verò sponsa Christi sublatis in cælum oculis ait: O benignissime Deus! Si nite me introire, non obstantibus istis omnino mihi videndus est. ò rarum nec facile visum prodigium! ut illa ad lectum accessit, momento illo movit se ille, qui iam exanime cadaver putabatur, continuoque tracto tensoque per lectum corpore, benefactricem suam Sor. Ioannam est complexus, non absque ingenti omnium, qui aderant stupore. Ioanna porrò præclara ei salutis vitæque melius mutandæ monita tradidit; illeque ita valens ac vegetus remansit. Duas uno tempore vitas per Matrem Ioannam consequutus est, non à temporali communi omnibus fato duntaxat, sed inæstimabili prorsus beneficio ab æterna morte liberatus.

Supervenerat quandoque D. Archiepisc. Ferdinando de Azevedo usque adeo gravis ac periculosa infirmitas, ut paucos intra dies de vita eius desperaretur. Tota Burgensium Urbs haud immerito magno in terrore versabatur. Erat is cuiusvis ovium Archi-Episcopalis Oviliis gregisque sui fidelis ac sollicitus Pater & Pastor. Sentiat morbum capitis universum corpus necesse est, si tamen caput officio suo tam bellè ritèque in membrorum republica fungitur, uti hic Archi-Antistes egit. Magna per moras invaletudo eius sumebat incrementa, ad extremum vitæ discrimen. Dum vero una noctiū medicinæ Doctores plurimum solliciti anxique præsentem illic agunt, famuli quoque pervigiles excubant, magnus item vulgi numerus in Palatio congregatus adest, cupientis

maximo doloris ac tristitia Optimi sui Antistitis adesse decessui. Sub horâ noctis circiter 2. intuentur infirmum Archi-Præsulem alacri lætoque aspectu oculos certum in locum immote defixos habentem, profundèque, ut videbatur, intra se spiritu collectum perseveravit, eo in excessu sat longo tempore, ut vero ad se rediit, date, inquit clarâ voce, indumenta mea mihi, sella meque seu lecticâ gestatoriam parate. Putabant medici ægræ id mentis esse delirium, aut fastale quodpiam accidens. Accedunt igitur ad infirmum, comperiuntque summo cum stupore, quod arteria rite ac expedite moveatur. D. Archiepisc. ardore noxio careat, bonoque in statu & perfectæ sanitati sit redditus. Nihilominus tamen percontantur quorsum Rmus id temporis, medioque noctis proficisci vellet? Quod ego facio, respondet ille, vos nescitis modo, scietis autem postea: Et cum dicto se vestire incipit, omnesque eum summâ perculsi admiratione spectant, deliræ mentis opinati hæc est ludibria, læsæque phantasie errores ac ludos. D. verò Archi-Episc. deorsum è cubili descendit, atque ut primū diluxit in sella gestatoria confedit, seque ad S. Ludovicum deportari fecit, quod cœnobium est Virginum ab immaculata Conceptione nuncupatarum. Advenit ergo magnâ populicatervâ stipatus, quæ insoliti istius facti causa eum comitabatur. Sacræ Virgines eum pro foribus ante ingressū cœnobii exceperunt, magnoque eum animi gaudio ei sanitatem indeptam gratulabantur, & felicitatem volebant. Ille porro singulas accurate con-

contemplatus ait: Ubinā est maiore natu Neptis meæ spiritualis filiæ Ioannæ à Iesu Maria? Domine, sacræ inquit Virgines, illa in lecto decumbit, & infirma est valetudine. Permagno id mihi dolori est, inquit Archi. Antistes, veruntamen dicite illi me hic adesse, utq; huc advenisse animo eā invisendi, si per vires licet, velit ad me deorsū venire. Id ubi infirmæ virgini est nunciatum, descendit ad cœnobii portam, seq; D. Archi. Ep. stitit. At is continuo eam peramanter tenereque multis quæ inter hæc obortæ fuerant lacrymis perfusus, amplectitur. Spectabant circumstantes stupefacti omnes prorsus raram insolitamq; actionem istam, neque mysterium eius penetrare poterant, donec tandem palam est factū. Scilicet quod sponsa Christi Ioanna, cum summo sensu doloris optimi fidelisq; Pastoris ac Patris sui ferret ægritudinem, pro eius incolumitate, adeo enixe instanterq; deū sit deprecatus, ut ei tandem divina Maiestas donandam Archi. Præsuli sanitatem sit pollicita, sequentibus sanè plenissimis affectu verbis. "Euge sponsa mea, ne te ultra anxii dedas curis, ne te afflixeris. Fient omnia ut ipsa postulas. Nocte istā, Angelus tuus Tutelaris in specie ac forma habitus monastici tuæ maioris natu neptis, meo Archi. Ep. inviset nominis, eaq; visitatione ille perfectam sanitatem consequitur. Ita omnino factum est. Ubi Archi. Ep. Angelū sanatorem suum, habitu præfatæ virginis indutum conspexit, statim ad illam profectus est, ut eidem grates referret.

Ex iam recensito facto cognoscimus liquidoq; intuemur, quam grati sint amici Dei. At amabo quis ritè legitimèq; gratus est, nisi is, qui deum amat? In cætera hominum confluge amor, & quidem in arctissimo etiam necessitudinum nexu, est mercenarius, semperq; vel sua venatur comoda, vel honores favoresq; ambit, vel oblectamenta quærit, vel ut aliquod temporaneum, quod amat assequatur bonum, laborat. Porro qui suum in amore commodam quærit etiam ab amato bono alienabitur, simul ac apud aliud bonū sibi melius commodiusq; fuerit. Soli Dei amici non quærunt, quæ sua sunt, veraque sunt gratitudine præditi. Hæc iam in Sor. Ioanna abunde vidimus, sæpiusque ad huc videbimus.

Memoratus ante Capitaneus Ioannes de Amezqueta, qui, ut dictum est, singularis Ioannæ amicus ac benefactor fuerat, magno tenebatur, desiderio eius effigièq; nanciscendi. Quia vero ancilla Christi ab hoc abhorrebat quam maximè, neq; unquā id fieri passa est, nunquam etiam illi Capitaneo licuit propositū assequi. Hæc tamen haud motus difficultate, convenit cum Didaco Layva, qui ut sup. pariter dictum est, eximius Pictor erat, ratione illius effigiei. Erat huic Didaco in more positū, nostrā Sor. Ioannam clam inobservateque insequi. Observabat is eius ecstases, eaq; bona usus occasione illā eā formā quā in excessu erat, effigiebat. At vero Ioanna de hoc astu valde dolenter est conquesta, solita non sine singulari suavitate dicere: Res mira! quod ego DEO auxiliante omnes astus

Ioanna
precibus
suis subi-
to perfe-
ctam Ar-
chi. Ep. ad
mortem
egrotan-
ti sanita-
tem obri-
uit.

astus fraudesque Leviathan evadam, nullam tamen gratiã habeam, hunc Leyvam effugiendi. denique ad hunc modum præfatus Capitaneus Amæquetæ tandem eius effigie est potit, quam etiam in urbe S. Sebastiani domi suæ summa in veneratione habebat. Evenit interea, ut coniux eius morbo lethali opprimeretur, eratq; ob supervenientium symptomatum, lethaliūmq; accidentium vehementiam tam præsens discrimen, ut medici nullū penitus ei curandæ remedium reperirent, sed omnino actum de ea pronunciarent. dum ergo in tali vitæ periculo ægra versatur, petiit prædictam afferri effigiem continēq; lux eandem affigi curavit, quo præ oculis eam haberet semper. Supervenit interim hisce maritus eius aitque ad eam: Delicium meum, quandoquidem cognata nostræ Sor. Ioannæ effigiem nunc intueris, age commendate illius intercessioni bonumque sume animum. Spero ego in benignissimo Deo, eum tibi Sor. Ioannæ precibus pristinam sanitatem redditurū. Dum hæc illa proloquitur, atque imaginem una contuetur, observat summa cum admiratione pictura à facie deorsū sudore madentē ac manantem. Accedit propius, tangit digitis, reperitque sudorem illum nec aquam oleum, sed lentam quandam viscosamq; nullius odoris materiam præferre. Non tamen in eo vis istius consistit prodigii: sed quod prorsus eodem momento temporis, quo frigidus ab imagine sudor eruperat, ita etiam in pari penitus passu ac modo frigidus infirmæ sudor, vitam ei adempturus, defierit, donec ad extre-

Miro
quodam
modo Io

tremum calor etiam omnis cessaret, & infirma ex toto iam valens ac sanacibum postulare, tantaq; ederet ac lacritate, ac si nunquam ægrotasset.

Per id tempus pietate & virtute æque ac genere Nobiles coniuges, D. Petrus de Sancolez, & D. Francisca à S. Cruce valde addicti erant ancilla Christi Sor. Ioanna. Erat is parvus ac singulariter amatus filiolus, quem & Ioanna impense diligebat, velut si proprius suus esset filius. Dum igitur hic Pusio in vico de la Calera seu Calcario forte ageret, contigit ut ferox indomitusq; equus per altum faceret saltum, seistoremq; ante pedes suos excuteret. Qui hoc intuebantur homines plurimū consternati fuere, metuentes fore, ut eques ille intreat, quippe cuius tam periculosus esset lapsus, ut necessario ei caput cum cerebro prioribus equi pedibus comminandum esset, si non ille super posteriores erectus constitisset. Mansit ergo, ut dictum, equus non sine ingenti stupore cunctorum spectantium anterioribus pedibus velut in aere pendens tam diu donec eques periculo substractus in tuto collocaretur. Continuo vero occipit præfatus exclamare parvulus: O Mater mea Ioanna! O Mater Ioanna! miraculum hoc patravit. Mater mea Ioanna, illa, illa, Equo pedes anteriores in aere continuit. Hæc porro loquentem audientes dicebant ad eum. filiule, hoc esse nequit, siquidem hic Mater Ioanna non adsuit, erit hoc tua duntaxat imaginatio. Non est ita, aiebat parvulus, quod assero ipsamet est veritas, vide ego perspicue, quod Mater Ioanna

Ioanna equitem excussum & ab equo perimendum viro modo salvat.

anna in tali figura ac schemate, tali cum velamine capitis, vestituque corporis, equo priores pedes detinuerit. Verum is omnino dicebat. Etenim sponsæ Christi Ioannæ periculum istius equitis in oratorio suo fuit cœlitus revelatum: subitoque per divinam Omnipotentiam ad illius equitis salutem per aëra eo delata fuit. Quod equus Ioannæ obediit nihil mirum. Notum è sacris paginis est, omnia animantia Proto-Parenti nostro in statu innocentiae obedivisse, idque non immerito nec incongruè. Ut nimirum eo tempore quo imago & similitudo Dei vitata nondum fuerat, dominator esset omnium creatorum eademque mandatis eius subiecta venerabundè parerent. Viva Christi imago fuit Sor. Ioanna sacris roseisque vulneribus eius magnifice ornata, vivum denique Passionis eius simulachrum. Ea propter haud mirandum, creaturas cunctas ei morem gessisse, atque in Eætyo originale, feu exemplar sui Creatoris veneratas fuisse.

Ioanna cuncta creata obedivisse & cur.

Præstantissimæ charitatis illius calor, non solum vivos huius mundi calefecit, sed etiam demortuorum in Christo animabus fuit solatio. Quid in purgatorio sit operata illius charitas, quodque ex pœnali carcere isto animas liberarit, postea volente deo exponemus. Ut temporum observemus ordinem, aliquid enarrabimus, quod hoc tempore contigit. Amabat supra omnem modum benignissima Ionanna nostra animas in purgatoriiis ignibus noxas vitæ huius expiantes. A juventute crevit cum ipsa magna

hæc miseratio. Curabat semper bonis istis animabus pro modulo totoque suo possibili prodesse. quantum autem in hoc beneficentiæ genere valuerit facile ex eo quod sequitur, conjicies. D. Alphonsus Marcos individuus ferè ac assiduus ubique A-chates ac Latero fuerat Ioannæ nostræ, domiq; eius propemodum semper versabatur. quodam commemorationis fidelium animarum die Culinam forte ingressus, audiebat clare ac diserte torres altâ, sed tristi ac querulâ voce ejulantes, clamantesq; "Ancilla Dei, misereat te nostri. Misericordia ! misericordia ! Hæc ille audiens, summa cum admiratione ait ad Magdalenam ancillam : quænam hæc magia est ? videtur quod hic torres loquantur. Domine, respondet famula, hocine tu miraris ? multæ eiusmodi voces hic audiuntur. Deus me custodiat ! ait ille iterum, quidnam hæc voces protendere queant ? Quærent ergo id ex Ioanna sponsa Christi, at illa humiliter cogitabat mysterii huius veritatem dissimulare & abscondere, ideoque eis respondit. forsitan teredines sunt quæ sic de incendio ignisque ardore conqueruntur. Nequaquam Mater, aiunt D. Alphonsus & ancilla, hoc vermiculi neutiquam possunt, expressas nos humanasque voces audivimus, quæ dicebant: Misericordia ! Miserationes ! Audistis hoc vos ? respondit famula D. ergo filete, & Deū pro animabus Purgatorii orate. Erat quidem ancilla D. stabiliter ac solide fundata & radicata in charitate proximi, omniumque universim mortalium, attamen primas animæ

Gg defun-

Anima purgatorii in culina Ioannæ eius operam implorant.

Cur in oratione anima defunctorum primas obtinere debeant.

Ioanna semper iis circumdabatur.

defunctorum tenebat, quæ sibi ipsis opitulari nequeunt, atque ideo nostræ opis sunt egentiores. Suum itaque capiebant miseræ animæ istæ apud Ioannam refugium in suis acerbis pœnis, quemadmodum viventes in suis necessitatibus. Videtur id etiam notasse D. Archi-Ep. qui Spiritus eius Præses erat, ideoque consuevit dicere, Ioannam semper animabus Purgatorii, Patrocinium eius implorantibus, circumdari.

CAPUT IX.

Christus D. renovat sponsale fœdus cum Sponsa sua Ioanna. Consultatur, an ei status Monasticus præeligendus, an vero in sæculo sit persistendum.

Per sæpe in testamento veteri promisit Deus copulare sese cū natura humana, divinamque naturam simul cum humana in persona Divini Verbi, nimirum Christi veri Messia unitam indefinenter servare, imò longè arctiori, quam conjugii vinculo naturæ se obstringere. Nunc Theologi nostri Scripturæque S. Commentatores quærunt, cur Deus promissionem istam tot annorum millibus adimplere distulerit, cum tamen toties de eximia fidelitate suâ in S. paginis gloriatur? Respondet ad hoc Tertulianus (*lib. 1. contra Marc.*) Nullum opus Deum festinato agere, nec aliquid facere, quod non iam ante faciendum ordina-verit. Ita, inquit Tertulianus haudquaquam decet nos inconsulte immediateque quidquid agere. Nam quod non ante longe prævisum cogitatuque est, sæpe numero malū sortitur finem. Ab omni retro æternita-

Cur Deus tam diu Incarnationem suam distulerit.

te Providentiæ suæ gubernationisq; opus prævidit Deus, neque aliquid novi ordinavit unquam, quod non tota antecessit æternitas. Ita ergo benignum Numen suam Incarnatione, seu, cum natura nostra copulatione utq; ad definitum congruumque tempus differre voluit. Ad hunc penitus modum gerere se Deus voluit cum sponsa sua Ioanna. In tenera eius ætate, cum vix adhuc rationis lumē in anima eius effulisset, annulo sponsalicio manusque stipulatione tanquam sponsus sponfam suam sibi subarrhavit, copulationem vero totis 40. annis distulit. Tandem in statu viduitatis eius, sponsonem suam sequenti modo renovare voluit & constabilire.

Dum Sor. Ioanna quadam vice opere manuum in Oratorio suo occuparetur, subito & prorsus inexpectato extra se mirabiliter fuit rapta. Vidit in ea ecstasi se à glorioso Patriarcha Ioseph manu prehensa in totius curiæ celestis conspectum deduci. Medius inter Gloriosos hosce Aulico confedit Christus Rex Regum in præcelso ac sublimi throno. Ad dexteram eius erat Regina cœlorum decore ac gratia inexplicabili modo exornata. Spiritus cœlestes comparebant corusco lumine fulgidi undique Divinæ Majestatis thronum stipantes, assistentesque ceu fideles rerum administri, Vasalli, ac subditi in conspectu sui Regis ac Domini. Aderant item veteris novique testamenti Divi, Patriarchæ, Prophetæ, apostoli, martyres, cōfessores, virgines, cuncti præ eminentiæ suæ insigniis magnificè

Ioanna in calce abripitur.